

Autor: William Pierce

Poznámka redakce:

Jedná se o přepis projevu zakladatele National Alliance Williama Luthera Pierce z roku 1976, výmluvnou a inspirující obhajobu nutnosti položení metapolitických základů budoucí politické změny.

Každý den dostávám dopisy od členů naší organizace z celé země i od lidí z Washingtonu a okolí, kteří se zúčastnili některého z našich shromáždění. Tyto dopisy a otázky v nich položené u mnohých naznačují přetrvávající nejistotu ohledně toho, kdo jsme, v co věříme a co máme v plánu udělat. Stručně řečeno tedy otázky v duchu: O čem to celé je? Dnes se chci pokusit na tyto otázky odpovědět tak jasně, jak jen to bude možné.

Nepochybuji, že jedním z problémů lidí, kteří se nás snaží pochopit, je neschopnost nás snadno zařadit. Zvykli si totiž vše ve svých životech kategorizovat do mentálních škatulek: „pravice“, „levice“, „komunisté“, „rasisté“ a tak dále. A když tento proces dokončí, věří, že dané věci rozumí.

Problémem ovšem je, že my do žádné z obvyklých škatulek nespadáme, protože doktrína Národní Aliance, pravda, za níž stojíme, není jen omíláním starých známých myšlenek, ale pro Američany něčím opravdu novým.

Nejlepším způsobem k pochopení Národní Aliance je se v první řadě úplně zbavit některých problematických škatulek. Tedy ukázat, čím nejsme. Přestože si to řada lidí na první pohled

myslí, nejsme konzervativní ani pravicovou skupinou. Když to říkám, skutečně nejde o nějaký prohnáný trik. Nesnažím se tímto způsobem zdůraznit, že jsme něčím zvláštní nebo snad lepší pravicová skupina než ty ostatní. Ve skutečnosti má naše pravda s většinou pozic současné pravice společného jen velmi málo. Například nás nezajímá obnovení **Americké ústavy**. Ústava byla napsána před 200 lety a nějakou dobu svému určitému účelu sloužila dobře. Tato doba však minula. Její tehdejší účel navíc nebyl totožný s naším současným. Nezajímají nás práva jednotlivých států Unie nebo obnovení jejich někdejší suverenity. Na rozdíl od našich konzervativních přátel nevěříme, že silná a centralizovaná vláda je automaticky a sama o sobě zlem. Vlastně soudíme, že je nutná k překonání mnoha překážek, které náš lid čekají.

Co dalšího je nesmírně drahé srdcím všech pravičáků? Chceme snad obnovit modlitby a čtení Bible ve státních školách? To sotva. Zakázat fluorizaci vody? Nesmysl. Daně z příjmu? Potraty? Pornografie? Jistě, pravicové pozice nám u těchto otázek mohou být podstatně sympatičtější než ty levicové, ale zůstávají pro nás jen okrajovými otázkami. Kvůli nim tady nejsme. Nejsme za ně ochotní umírat.

Popravdě se najde i několik otázek, kde jsme blíže k tomu, co se běžně považuje za levicovou či liberální pozici, než té konzervativní nebo pravicové. Jednou z nich je i téma ekologie: péče o přírodní prostředí, omezení znečištění ovzduší a ochrana volně žijících živočichů. Ale blíže liberálům než konzervativcům jsme i jinde – i když pochybuji, že s nimi plně shodneme na čemkoliv. Stejně jako zřídka, pokud vůbec někdy, v libovolné věci plně souhlasíme s pravicí.

Příčina této neúplné shody i v záležitostech, kde se jeví přibližná shoda s pravicí či levicí jako možná, je prostá. Naše pozice u každé otázky vychází ze světového názoru, který se podstatně liší od lidí napravo i nalevo, pokud vůbec nějakou filozofii či světový názor mají. Opak totiž bývá nezřídka pravdou a spousta lidí označující se za liberály, konzervativce nebo umírněné zaujímá k různým otázkám postoje prostě nějaké jednotící ideje, cíle nebo filozofie.

Než se podíváme na pozitiva Národní Aliance, dovoluji mi nejdříve učinit ještě několik negativních vymezení. Jednou z věcí, o níž jsme se nikdy nesnažili, je hledání snadných a rychlých řešení problémů, kterým čelí naši lidé. Naše problémy totiž jsou vpravdě obrovské. Máme-li je vůbec někdy vyřešit, musíme se jim postavit s ještě větším odhodláním, houževnatostí a fanatismem než kdokoliv před námi. Sami sebe musíme připravit fyzicky i duchovně na velmi dlouhý, krvavý a bolestný boj.

Nesmíme si představovat sami sebe jako vojenskou jednotku, která se chystá zaútočit na lupičské doupě, pro niž je náležitou přípravou ujistit se, aby naše bajonety byly pevně nasazené a náš střelný prach suchý. Takový je podle všeho postoj většiny současných patriotických skupin na pravici, reálný však není. Říkají: „Vykopněte ty šmejdy ve Washingtonu a naše problémy budou vyřešeny“.

Ne, musíme sami sebe vnímat jako počátek – nejskromnější počátek – mocné armády, jejímž úkolem není vyčistit doupě lupičů, ale dobýt celý nepřátelský svět. Ještě před prvním výstřelem musíme vybudovat invazní flotilu s tisíci lodmi a obléhacími stroji. Musíme mít obří

zásoby dělostřeleckých nábojů, střelného prachu a všech ostatních druhů munice. A musíme udělat i stovky dalších věcí.

Musíme se tedy připravit na reálný politický boj, než se do něj budeme moci pustit s nadějí na cokoli jiného, než na nevyhnutelné selhání, kterým byly „oceněny“ snahy vlastenců v minulosti. Nejprve musíme položit základy dostatečně hluboké, abychom se o ně mohli opírat i na velice dlouhém tažení.

Dovolte mi ještě jednu analogii. Jsme jako kmen hladových lidí, kteří žijí v zemi, kde ale úrodná půda poskytuje jen vcelku málo jídla. Tito lidé tedy hledají volně rostoucí plody na keřích nebo jedlé kořinky v zemi. Dokáží myslet jen na svůj hlad a potřebu naplnit něčím svého břicha. To je jejich bezprostřední problém. Tráví tedy všechn svůj čas – den za dnem, rok za rokem – sběrem těchto málo dostupných plodů a občasného jedlého kořinky ze země. Nikdy se jim nepodaří plně se nasytit; jsou stále hladoví a na pokraji smrti.

Nikoho totiž nikdy nenapadlo dát si pár minut pohov od sběru plodů a vyrýpávání kořenů a myslet trochu dále dopředu, ne jen na bezprostřední problém nasycení. Nikdo nenavrhl, že zatímco ostatní mohou i nadále shánět potravu, jiní zkusí potlačit svůj hlad a vyrobit pár jednoduchých nástrojů, třeba jednoduchý pluh z větví, motyku a pak pomocí těchto nástrojů v některé z úrodnějších oblastí zasadit pár rostlinek do brázdy a bdít nad nimi, aby je nesezobali ptáci. Mohli by políčko vyplít a možná i odklonit část nedalekého potoka pro zavlažování.

Kdyby to udělali, kdyby se na moment zamysleli nad rámec svého bezprostředního problému a pustili se v rámci svých možností do řešení většího, mohlo by to sice trvat i roky, ale vyřešilo by to problém hladu, který by nikdy nevyřešili, dokud by nezabývali ničím jiným než jím. Řešením problému naplnění břicha může tedy být jen sběr plodů a kořenů na zemědělské bázi.

My však pro náš politický boj potřebujeme filozofické a duchovní základy. Pochopitelně takové základy, z nichž budeme moci vyjít při hledání odpovědi na otázku, proč a za co musíme bojovat. Chceme ale také nové základy, díky kterým nám bude jasné, jak vybudovat celý nový svět poté, co vyhraje politický boj. Jinými slovy, budujeme základy ne na měsíc nebo na několik let, ale na tisíc i více let – tedy takové, které budou sloužit nejen nám, ale i nespočtu budoucích generací naší rasy. Nastal ostatně nejvyšší čas, abychom tak učinili. Příliš dlouho jsme se nechali unášet bez jakéhokoli směru či dalekosáhlejší perspektivy. Musíme se přestat dívat na celou věc optikou příštího roku nebo dalších voleb, ale zaměřit místo toho svůj zrak na věčnost.

My Američané jsme, jak víte, prosluli především jako praktičtí lidé, s nohama na zemi. Možná nejsme ti největší myslitelé, ale dokážeme řešit skutečné problémy. Nechodíme kolem horké kaše, ale jdeme přímo k jádru věci. Tak jsme ostatně osídlili tuto zemi. Když jsme vzali Indiánům zemi, netrápili jsme tím, jestli to vůči nim bylo fér – prostě jsme si ji vzali a postupovali dál na Západ. Přesně to jsme tehdy i udělat měli. Řídili jsme se svými instinkty, použili přitom hlavu a obvykle z toho vyšla správná věc.

Ale dopustili jsme se také chyb, závažných chyb. Protože se jižněji položené kolonie ideálně hodily pro určité druhy plodin, které vyžadovaly mnoho ruční práce, a protože tehdy nebyla skoro žádná mechanizace, přivezli jsme si do naší země černochoy. V té době se zdálo, že jsme udělali docela dobrý obchod. Ale popravdě řečeno jsme se tehdy měli poctivěji zamyslet nad dlouhodobými důsledky tohoto rozhodnutí. Nebylo třeba výjimečné prozíravosti domyslet si budoucnost – historie totiž pozorovateli poskytuje řadu názorných příkladů.

My však vršili chybu za chybou, nejčastěji z krátkozrakosti, z neschopnosti zvážit při rozhodnutí cokoli jiného než akutní potřebu a zájmy, obecně z nedostatku prozíravosti. Při hlubším rozboru nutně musíme dojít k závěru, že jsme byli krátkozrací, protože nám chyběla opora pro to projevit dalekozrakost. Neměli jsme pevné základy, z nichž bychom vyšli při zvažování dlouhodobějších následků našich rozhodnutí, a proto jsme tak snadno a ochotně podléhali různým formám sentimentality – sentimentality vycházející z tady a teď, pevně ukotvené v okamžiku. Přesně tento druh měkkošrdaté sentimentality, čišící z knížek jako *Chaloupka strýčka Toma*, nás dovedl až k válce mezi státy a v následném vypuštění asi tří milionů černochoů do naší svobodné společnosti před sto lety. Stál také za naším selháním řádně kontrolovat přistěhovaleckou politiku do této země i neschopností zabránit přílivu Židů v letech a desetiletích následujících po občanské válce.

Mnoho dobrých lidí tyto záležitosti trápily. Lincoln byl znepokojen možnými následky osvobození černochoů. Později zase mnozí s obavami hleděli na nebezpečí nekontrolovaného přistěhovalectví. Sentimentalisté ovšem prosadili svou, protože i ti, kdo v duchu dobře věděli, že země se vydává špatným směrem, vlastně neměli pro svůj odpor pevnou ideovou oporu. Jejich zrak se neupíral k věčnosti a chyběl jim všeobjímající světónázor, z něhož by vyšli.

A tentýž problém s krátkozrakostí, jen mnohem horší, máme i dnes. Člověk v kostele poslouchá, jak jeho pastor káže, že všichni jsme Boží děti, černí i bílí. A ačkoli se mu jeho instinkt bude pokoušet říct, že ho pastor vede na scestí, nebude mu odporovat, protože nemá k podpoře svých pocitů žádné pevné a ve věčnosti zakořeněné přesvědčení. Totéž dnes platí o celé naší zemi i naší rase. Jsme jako loď bez kompasu. Různé části posádky se hádají o tom, jakým způsobem loď směřovat, ale nikdo vlastně neví, kdo stojí u kormidla. Ztratili jsme povědomí o směru. Nemáme dalekou hvězdu, která by nás vedla. Celá věc je vlastně ještě daleko horší: o schopnost orientace podle vzdálených hvězd jsme zdá se úplně přišli. Jsme jako národ a rasa bez duše. A v takovém stavu se dlouho žít nedá.

Žádný čistě politický program tak pro nás nemůže mít v dlouhodobém horizontu opravdu hodnotu, dokud nezískáme zpět své duše a nenaučíme se, jak být věrní naší přirozenosti, jak se nechat vést onou božskou jiskrou v každém z nás a jak zakládat všechna naše rozhodnutí na jasném a komplexním myšlení osvětleným právě touto jiskrou.

Dovolte mi povyprávět historku, která docela věrně ilustruje náš problém. Před několika lety jsem mluvil na soukromé střední škole v Marylandu. Byla to kvakerská Indian Spring Friends' School, Studentský kolektiv se skládal rovnoměrně z Židů a bílých gójů s několika symbolickými černochoy. Zatímco jsem mluvil, v první lavici posazení blondýnka s černochem se pilně líbali a osahávali, zjevně se záměrem rozptýlit a vyprovokovat mě. Snažil jsem se

studentům ukázat význam vybudování prožívané bělošské rasové identity a hrdosti, má-li mít naše rasa budoucnost. Když jsem skončil, asi sedmnáctiletý bělošský student mi položil první otázku: „Proč si myslíte, že je tak důležité, aby bílá rasa přežila?“

Byl jsem ohromen a těžko hledal slova. Zatímco jsem tam stál s otevřenou pusou, ujal se slova mladý Žid a nabídl svou vlastní odpověď. „Není vůbec žádný dobrý důvod, aby bílí přežili, protože ničím nepřispěli lidské rase, kromě lepších metod zabíjení lidí. Jiné rasy objevily všechno, díky čemu se nám dnes žije pohodlněji a šťastněji“, oznámil a následně vychrlil seznam pěti nebo šesti jmen: Freud, Einstein, **Salk** a několik dalších – bez výjimky Židů. Zeptal jsem se ho, jestli je i on sám Žid. S takovou arogancí a pohrdáním, jakých byl schopen, odpověděl: „Ano, jsem a jsem na to hrdý!“ V tomto okamžiku celá třída, včetně bílých dětí, vstala a odměnila mladého Žida potleskem ve stoje. Učitel v zadní části třídy měl na tváři velký úsměv.

Asi netřeba dodávat, že můj proslov se v této třídě nejspíš minul účinkem. Bílé děti v ní byly vystaveny takovému objemu morálního zastrašování, pocitů rasové viny a sebestenávisti, že jejich myšlení už bylo natolik pokroucené, že by ho jen těžko někdo dokázal narovnat – tím spíš za jedinou hodinu.

Co mě však trápilo víc než na hliněných nohou postavená kolektivní rasová vina pumpovaná do hlav mladých lidí, byla moje neschopnost odpovědět na otázku bělošského studenta. Proč bychom *měli* přežít? To je jedna z těch otázek typu „proč je dobro lepší než zlo“? Nebo, v dnešní době, proč je heterosexuality lepší než homosexualita? Pokud dva lidé chtějí mít sex, jak jim můžeme říci, že je lepší, aby to byli muž a žena, než aby to byli dva muži nebo dvě ženy? S tím souvisí také otázka týkající se rasového míšení: proč by nemohli černoch a běloška, nebo i naopak, žít společně, pokud se mají rádi? To jsou otázky, na něž dnes většina bílých lidí, dokonce i normálních zdravých bělochů, nedokáže uspokojivě odpovědět.

Před sto lety, dávno předtím, než Židé přišli do naší země a převzali kontrolu nad jejími masmédií a vzdělávacím systémem, by odpověď na tyto otázky byla snadná. Prostě jsme *věděli*, že je důležité, aby naše rasa přežila a šla kupředu. *Věděli* jsme, že homosexualita či mezirasový sex nejsou správné. Řekla nám to naše intuice. Odpovědi byly v našem nitru, i když jsme je to třeba nedokázali vyjádřit slovy. Ale pak přišli Židé – **chytří lidé**, velmi chytří lidé – a začali klást právě tyto otázky. A když jsme na ně nedokázali odpovědět, začali nám nabízet své vlastní odpovědi.

Dnes už nám jsou židovské odpovědi dobře známé. Čteme je v novinách a slyšíme je každý den v televizi. Někteří běloši, zprvu dokonce většina, se židovským plánům postavili – ale takříkajíc ze špatných důvodů. Když se například někdo zeptá: „Proč by se váš syn nebo dcera neměl oženit s černochem?“, jejich odpověď zní: „No, dva lidé s tak odlišným původem spolu nebudou šťastní. Budou mít děti smíšené rasy, které nebudou přijaty ani mezi bělochy, ani černochy. Manželství má větší šanci fungovat, když jsou oba partneři stejné rasy. Svět ještě není na mezirasové manželství připravený“. Židé si samozřejmě takovéto povrchní a mělké námitky snadno „namažou na chleba“.

Problém je v tom, že naši lidé už přijali většinu základních židovských premis: Naším kritériem při výběru partnera pro manželství je štěstí – štěstí! – ať už naše nebo našich dětí. Nikdo nemá žádnou opravdu solidní odpověď, založenou na něčem pevném. Samozřejmě že církve, jejichž úkolem by mělo být dávat správné odpovědi na otázky, ničemu nepomohly a vlastně se postavily do čelní linie židovského útoku na naše hodnoty a instituce. Židům jsou podřízeny natolik, že se dnes horečně snaží přijít na to, jak přepsat Nový zákon a odstranit nebo změnit všechny jeho části, které Židé považují za urážlivé, jako například židovskou zodpovědnost za ukřižování Ježíše.

Židé mohli nerušeně pokračovat v našeptávání bílým Američanům – zkoušet, oťukávat, pokládat nové a nové otázky, vyvolává nové a nové pochybnosti – jakmile jsme neztratili víru ve věc, jejichž pravdivost nám byla kdysi jasná intuitivně. Naše etika, pravidla chování, hodnoty, pocity i naděje – to všechno je pryč. Namísto toho nám dali novou „morálku“ nesoucí se v duchu „pokud z toho máte dobrý pocit, udělejte to“. Naše děti se ve škole učí, že pokrok znamená víc štěstí pro větší množství lidí. A štěstí, samozřejmě, znamená cítit se dobře. Celou věc dobře shrnuje reklama na Coca-Colu. Jsem si jistý, že jste ji všichni viděli v televizi: kruh dvaceti lidí, všech barev a obou pohlaví, všichni zjevně dokonale spokojení a bezstarostní, se drží za ruce a zpívají, „chtěl bych dát každému na světě Colu“. Kdo by něco takového mohl kritizovat? Snad jen nějaký odporný úzkoprsý rasista...

Průměrný Američan – dokonce i ten, který nesouhlasí s rasovým míšením – obvykle neví, jak reagovat na tak chytrý podprahový prostředek, jako je reklama na Coca-Colu. Jisté je, že průměrné bělošské dítě v našich školách to neví. A jakmile si lidé nevědomky vsugerují v reklamách skryté premisy – a celý postoj k životu, který z nich plyne – dostaneme logicky otázky podobné té, již jsem slyšel já v Indian Spring Friends' School. Vzhledem k tomu, že lidé všech ras jsou si rovni a v podstatě stejní – běloši, černoši, Židé, Cikáni, Číňané, mulati – a protože všechny činí šťastnými v podstatě totéž, proč bychom se měli starat o to, k jaké kdo, včetně nás samých náleží rase? Nebyl by snad sex stejně příjemný, kdybychom byli černí a ne bílí? Nechutnala by nám cola úplně stejně? Co na tom záleží, jestli budou naše vnoučata mulati, pokud se ekonomice bude dařit a oni si budou moci dovolit pěkné auto a 25 palcovou barevnou televizi?

Jistě, člověk může napadnout tento židovský svět fantazie tvrdými fakty. Může poukázat na to, že i když jsou Židé chytří, tak původci všeho dobrého na světě nejsou. Běloši udělali kromě zabíjení jiných lidí i jiné věci. A je možné zdůraznit, že **rasové rozdíly** sahají za pouhou barvu pleti. Člověk může mluvit o IQ; lze uvést řadu historických příkladů, při kterých civilizace za civilizací upadala, až všechny zanikly, když se rasa tvůrců civilizace začala mísit se svými otroky. Ale nic z toho nepřesvědčí dítě, které zajímá, jestli spotřebitelé na celém světě – šťastní pijáci coly – budou méně šťastní ve světě bez bělochů.

To, co se nám v minulosti nepodařilo, bylo pochopit hluboký vnitřní zdroj, ze kterého naše pocity a intuice o rase a dalších záležitostech vyvěrají. Proto jsme neměli skutečně zdravý světonázor, jež bychom mohli nabídnout bílým dětem, které tak namísto něho dostaly úlisný, plastický, židovský světonázor reklamy na Coca-Colu. A proto jsme mu nedokázali přesvědčivě odpovědět na jeho otázku o přežití bílé rasy o nic lépe, než mu dát opravdu

presvědčivý důvod, proč by nemělo dělat cokoli, při čem se cítí dobře – ať už jde o užívání drog, sex s černochoy, nebo experimentování s homosexualitou.

Můžete toho kluka označit jen za extrémně liberální případ, ale popravdě řečeno se dnes podobá průměrnému – a skutečně mám na mysli průměrného – podnikateli v této zemi. Ještě před pár lety segregacionista, se najednou stal zastáncem integrace, když černoši začali koncem 60. let páchat výtržnosti a pálit věci. Koneckonců, nepokoje jsou špatné pro obchod. Jejich pohledy na svět se můžou zdát být trošku jiné, ale podnikatel a i dítě z Marylandu zakládají své myšlení na jednom a tomtéž: egoistickém židovském materialismu. Ten kluk, který vidí smysl života ve štěstí, ví, že na tomto světě není šťastnějších mnoho lidí než banda malých přičmoudlíků, kteří dovádějí u blátivé louže. A obchodník, podle něhož je smyslem života vydělat co nejvíc peněz, zase ví, že dolary černošského zákazníka jsou stejně zelené jako ty od zákazníka bílého.

Každý kdo vychází z těchto předpokladů, vlastně ani *nemůže* vidět nějaký vskutku přesvědčivý důvod, proč by bílá rasa měla přežít. Jeho cílem je žít „dobrý život“, což pro něj znamená život se spoustou peněz, jídla a pití, sexu, nových automobilů, velkých domů a neustálého rozptýlení. Zábava: pro to žije, jen o to se stará a zábava je také to jediné, co chápe. Zkuste se jej zeptat na smysl bytí a jeho oči se obrátí v sloup. Diskutujte s ním o věčnosti a vysměje se vám. Ví, že nebude žít věčně i když o tom přemýšlí jen nerad. Má však v úmyslu získat ze života co nejvíce. Cokoliv nad tento obzor pro něj nic neznamena. Jaký je rozdíl mezi jeho postojem k životu a tím našich předků ze severní Evropy z před několika set let? I oni byli chamtiví a měli rádi peníze jako my. Samozřejmě, že se rádi bavili, když to šlo, ale nebylo to jejich *smyslem* života. Jejich postoj k životu a smrti asi nejlépe shrnuje dvojversí jedné ze starých skandinávských ság:

*Zajde majetek, zemřou přátelé,
ty sám též zemřeš.
Vím jedno jen, co věčně trvá:
o mrtvém soud mužů. **

Německý filozof Arthur Schopenhauer vyjádřil v podstatě tutéž myšlenku, když napsal, že to nejlepší, v co může člověk doufat, je heroické prožití života. Jinými slovy, velikost a ne štěstí je známkou dobrého života. Tím teď nechci naznačit, že všichni musíme přemýšlet nad tím, jak získat slávu nebo hrdinně zemřít na bitevním poli s mečem či s puškou v ruce. Některým z nás se to může podařit, ale důležitější a i pro méně hrdinské z nás dosažitelnější bude, pokud přijmeme takový postoj k životu a ke smrti, jaký na nás dýchá ze starých ság či Schopenhauerových slov:

Žítí pro věčnost, nebo život s neustálým zřetelem věčnosti namísto života jen pro tuto chvíli; vědomí, že jednotlivec není účelem sám o sobě, ale že žije pro a skrz něco většího – zejména pro své rasové společenství (které je věčné) – toto zdá se dnes většině z nás uniká. Jde o postoj diametrálně odlišný od židovského egoismu a materialismu, přesto však tento cizí židovský postoj dnes většina Američanů přijala za svůj. Zvolili jsme si štěstí namísto velikosti. Okamžik namísto věčnosti. Stali jsme se národem – vlastně celou rasou – hledačů štěstí na

plný úvazek, jemuž jde o jediné: vlastní uspokojení.

Průměrný člověk vždy samozřejmě byl dosti krátkozraký a jeho zájmy se do značné míry omezovaly na jeho vlastní blaho. Proto je materialismus, o němž jsem mluvil, vlastně jen otázkou míry. Samozřejmě že je pro obyčejného člověka poněkud přitažlivější, než tomu bylo kdysi. Ale skutečný problém spočívá v tom, že dnes vládne i našim vůdcům, učitelům, básníkům, filozofům a dokonce i kněžím. Duše každého z nás je jím prosycena tak dokonale, že jsme následkem toho propadli duchovní nemoci. A tato duchovní nemoc, tato ztráta našich duší, je také důvodem, proč je dnes všechno v takovém nepořádku. Proto se také tento nepořádek s postupujícím časem stále zhoršuje. Dokud nevyhlédíme tuto nemoc, nikdy se úplně nevypořádáme s problémy, jež nás sužují.

Nechápejte mě prosím špatně. Nemluvím o nějaké „odplatě za hříchy“ ve smyslu mnohým z nás dobře známém. Nemluvím o nějakém antropomorfním božstvu, nějakém nebeském otci sedícím na nebeském trůně, který nás trestá, a brání nám porazit naše nepřátele, protože nedodržíme jeho příkázání. To je nesmysl! Nejsme trestáni žádnou nadpřirozenou bytostí. Jsme v tíživé situaci ze stejného důvodu, proč se v ní ocitl průzkumník v nehostinné divočině, který při náročném pochodu ztratil kompas a skrz hustý porost teď ani nedohlédne na oblohu. Neví, kudy jít. A to je i náš nejzásadnější problém – nevíme, kam vlastně jdeme. Sešli jsme z cesty.

Něco takového vám ale nemusím říkat, všichni to přece velmi dobře víte, i když si třeba ne každý nutně uvědomuje, jak a proč to ví. Všichni víme, že současný kurz naší společnosti je špatný, nepřirozený a zlý. Všichni víme, že není správné zaujmout dnes převládající postoj „Já jsem v pohodě, na ostatní kašlu“. Víme, že je špatné žít jen pro moment a zapomínat na minulost a ignorovat budoucnost. Není správné žít je pro okamžité sebeuspokojení. Proto jsme dnes tam, kde jsme. Víme ale také, že existuje i něco víc, něco jiného a lepšího. Víme to ze stejného důvodu, pro který jsme přitahováni ke kráse a ušlechtilosti a odrazuje nás ošklivé a přízemní, bez ohledu na umělou aktuální módu. Víme to, protože někde hluboko uvnitř nás, v naší rasové duši se nachází zdroj božské moudrosti, odvěké moudrosti tak staré, jako je náš vesmír. To je ta moudrost, ona pravda, kterou chce Národní Aliance učinit základem našeho národního programu. Většina z nás si jí není vědomá celý život, teď však máme možnost pochopit ji jasně a přesně.

Naše pravda nám říká, že žádný člověk, žádná rasa, ani tato planeta, neexistuje jako účel sám pro sebe. Jediné, co lze v tomto procesu nazvat cílem samo o sobě, je celek. Ten se skládá z částí, jež jsem právě zmínil. Vesmír je fyzickým projevem celku. Celek se neustále mění se a vždy bude. Vyvíjí se: pohybuje se směrem ke stále složitějším a stále vyšším stavům existence. Vývoj života na Zemi od neživé hmoty byl pouze jedním krokem v tomto nekonečném evolučním procesu. Evoluce člověku podobných stvoření z primitivnějších forem života byla jen dalším krokem. Rozrůznění těchto bytostí do různých ras a subras a pokračující vývoj těchto ras v různých částech světa různými rychlostmi, byl pak pouze pokračováním tohoto procesu. Celý vývoj života na Zemi od jeho počátku asi před 3 miliardami let, ale v obecnějším slova smyslu i vývoj vesmíru před vznikem života, je evolucí nejen ve fyzickém slova smyslu (vývojem vyvinutějších fyzických forem), ale také vědomí.

Jedná se o vývoj sebeuvědomění celku.

Celek, tvůrce, bez vnějšího Stvořitele od počátku sleduje a ztělesňuje vzestupnou tendenci – puzení k vyšším a vyšším stupňům sebeuvědomění, ke stále dokonalejším stavům sebeuvědomění.

Člověka – a zejména naši rasu – toto vzestupné nutkání, tato božská jiskra přivedla až k nové hranici, stejně důležité jako ta, jež před třemi miliardami let oddělovala neživou hmotu od života, v němž se vyvinula. Dnešní hranici je hranice sebeuvědomění se a my nyní stojíme na pokraji dokonalého pochopení faktu, že jsme projevem tvůrce, že to my jsme prostředkem a látkou, jejichž prostřednictvím tvůrce a celek, jehož jsme součástí, mohou pokračovat ve svém vývoji.

Až to pochopíme a přijmeme onu božskou jiskru v nás, teprve pak se můžeme znovu vydat vzestupnou stezkou, po níž jsme dospěli od méně-než-člověka k člověku a jež nás může dovést k až k nadčlověkovi a mimo něj. Touto stezkou však nemůžeme kráčet bez tohoto vědomí, bez pochopení, že tato zodpovědnost spočívá na nás a my nejsme jen hračky Boží vůle, ale sami jsme projevem Boha a můžeme, ba dokonce musíme se nyní stát jeho manifestací *vědomou*. Pouze tak můžeme naplnit náš určený osud.

Dovolte mi, abych ještě jednou a jinými slovy zdůraznil to, co jsem vám dnes večer řekl o vytvoření duchovních základů pro naši politickou práci. Dlouhodobá perspektiva Národní Aliance je nezbytná, naprosto nezbytná a nevyhnutelná. Krátkodobý přístup bližší jiným vlastencům, kteří se o něj marně pokoušejí už mnoho desítek let; tisíce *ad hoc* řešení rychlých a prostých metod soustředěných na jedno téma, ať jde o daňovou rebelii nebo házení bomb, nemohou v konečném účtování vyřešit problémy, s nimiž se potýkáme. Nedokáží nám vrátit zpátky naše duše. Může se zdát ironické, že chceme dobýt a změnit celý svět, že bychom chtěli myslet na věčnost, přestože se nikomu zatím nepovedlo provést ani jednoduché plány s mnohem omezenějšími cíli, jako kupříkladu obnovení americké ústavy, vystoupení z OSN, nebo nějaký jiný počín. Ve skutečnosti je příčinou selhání těchto skupin vždy právě tato krátkozrakost soustředění se omezené cíle. A díky tomu, že své plány ukotvujeme v horizontu věčnosti, věříme v jejich konečný zdar a naplnění, ať už nám to bude trvat jakkoliv dlouho.

A tak bych ještě jednou chtěl zdůraznit, že náš přístup není otázkou volby; ale nezbytnosti. Neexistuje jiný způsob než ten náš. Je jen jedna cesta. Ale je tu ještě něco, co musíme pochopit. Naše filozofie, naše pátrání po cestě vzhůru, není něčím, co bychom měli přijmout jen zdráhavě, protože se to jeví jako nezbytné řešení problémů naší rasy, našeho židovského problému a našeho komunistického problému. Nejedná se o něco, co přijímáme, protože neumíme nalézt lepší řešení našich problémů. Ne! Budeme-li se na to dívat takto, zůstaneme v zajetí krátkozrakosti, jež byla naším prokletím v minulosti. Musíme pochopit, že pravda, za niž bojujeme, velikostí přesahuje všechny problémy současnosti. Opětovné nalezení správné cesty znamená mnohem víc než všechny otázky ekonomiky, politiky a dokonce i rasy, stejně jako věčnost přesahuje zítřek. Přestaňme tedy duchovně i duševně brát vše za opačný konec a sejměme si klapky z očí. Uvědomme si, že pravda má hodnotu sama o sobě a že oddanost

pravdě je sama o sobě ctností. Tím spíš to platí ve světě, jemuž podle všeho vládne klam.

Problémy, s nimiž se v dnešním světě potýkáme, jsou jistě závažné a musíme je uspokojivě vyřešit. Ale prvním a nejdůležitějším úkolem, který by byl ze všech nejdůležitější, i pokud by žádné ostatní neexistovaly, je ten udělený nám Stvořitelem. Tímto úkolem je dosažení plného uvědomění naší jednoty s celkem, dosažení plného uvědomění, že jsme součástí tvůrce a že naším osudem je dosažení jediného účelu existence celého vesmíru – seberealizace tvůrce.

Naše pravda je velmi jednoduchá, ale její důsledky jsou tak ohromné, že si je lze jen stěží vůbec představit. Pokud jsme ji dle svých možností pochopili a přijali, odlišuje nás od všech ostatních lidí okolo nás. Přijetí této pravdy z nás činí jediné dospělé ve světě dětí. Ruku v ruce s tím, v co věříme, totiž jde i naše uznání a přijetí zodpovědnosti za budoucnost vesmíru. Osud všeho, co teprve nastane, spočívá v našich rukou. To je strašlivá a bázeň budící zodpovědnost – zodpovědnost přímo zdrcující. Kdybychom byli jen lidé, nedokázali bychom tuto tíhu vydržet a museli si tak vymyslet nadpřirozenou bytost, a na ni tuto tíhu přesunout. Musíme – a dokážeme – ji však snést s vědomím, že my sami ztělesňujeme božskou jiskru, onu vzestupnou hnací sílu vesmíru.

Přijetí naší pravdy nám nejen že nakládá břímě zodpovědnosti, jemuž se lidé v průběhu dějin vyhýbali, spolu se zodpovědností nám dodává i morální autoritu – autoritu učinit při výkonu naší zodpovědnosti to, co je nutné. Navíc se jedná i o přijetí našeho osudu, osudu bez hranic, nepředstavitelně velkolepého – budeme-li ovšem mít víru a smělost v našem přesvědčení. Jestliže skutečně naplníme požadavky kladené na nás naší pravdou, budeme – zatímco ostatní lidé kolem nás budou pokračovat ve svých každodenních životech naplněných uspokojováním bezprostředních potřeb a tím pádem postrádajících většího smyslu, které po svém skončení nezanechají větší otisk – žít a pracovat s jedním okem upřeným na věčnost, čímž se staneme její součástí.

Jistě, mnohým může tento úkol připadnout příliš velký a zodpovědnost příliš drtivá. Pokud mají skutečně pravdu a my si zvolíme namísto přijetí dospělosti setrvat v dětství a pokračovat v neúspěšně vyzkoušených postupech z minulosti, pak v delším časovém horizontu zcela nevyhnutelně selžeme. Nepřátelé naší rasy nad námi jasně triumfují a náš lid nadobro zmizí. Všechny naše oběti i oběti a sny našich předků přijdou vniveč. Nezbyde jediná vzpomínka na nás, až se tvůrčí duch kosmu v nějakém jiném čase, na jiném místě a nějakým jiným způsobem pokusí uskutečnit to, v čem jsme neuspěli. Já si však nemyslím, že selžeme: práci směřující k dosažení našich cílů se vrátíme na správnou a pro náš lid přirozenou cestu, vrátíme se k celku. A celá velkolepá tradice stojí za námi.

Naším účelem totiž je účel, pro který se země zrodila z kosmického plynu a prachu; účel, pro který první primitivní obojživelníci vylezli před tři sta miliony let z moře a naučili se žít na zemi; účel, pro nějž se první rasa skutečných lidí držela stranou od nižších ras kolem nich a rozmnožovala se pouze se svým vlastním druhem. To je také účel, pro který lidé poprvé zachytili blesk z nebes, zkontrolovali jej, a nazvali ohněm; účel, pro který naši předkové před více než 4000 postavili na britské pláni lety jako první na světě astronomickou observatoř. To je také účel, pro který Ježíš Galilejský bojoval se Židy a zemřel před 2000 lety; účel, pro který

Rembrandt maloval; účel, pro který napsal Shakespeare své hry; a účel, pro který Newton myslel. Naším posláním, kterým se musíme stát posedlí, je to, za co nejlepší a nejušlechtilejší muži i ženy naší rasy v průběhu věků bojovali a umírali, ať už si toho byli plně vědomi či ne. To je také účel, pro který jsme hledali krásu a vytvořili ji; účel, pro který jsme zkoumali nebesa a učili se tajemstvím přírody; účel, pro který naši nejlepší a nejušlechtilejší muži i ženy bojovali s degenerativními, regresivními a zlými silami kolem nich; účel, pro který si, místo aby životem kráčeli snadnou cestou směrem k úpadku, vybrali cestu vzhůru, bez ohledu na bolest, utrpení a oběti, jež tato volba znamenala.

Ano! Takto konali většinou bez plného pochopení, proč tak činí, stejně jako první obojživelníci nikdy nepochopili smysl toho, že se vydali na pevnou půdu. Naším účelem je uskutečnit cíl tvůrce, naší cestou cesta božského vědomí, cesta seberealizace tvůrce. Ta pro nás byla stanovena proto, čím jsme, kvůli jiskře božského vědomí v nás – a v nikom jiném. Žádná jiná rasa po ní nemůže jít místo nás a jen my sami musíme dokázat, že jsme schopní sloužit účelu tvůrce. A jestliže se ukážeme být dost zdatní, jestliže začneme znovu naslouchat vnitřnímu poznání vrytému do našich duší tvůrcem, a tak znovu nabydeme důvěru v to, co jsme kdysi dávno viděli jako pravdu, aniž bychom plně pochopili proč, ale teď se to musíme naučit, pak se znovu ocitneme na cestě vzhůru kupředu, již nám vytyčil tvůrce – a našim osudem se stane božství.

Ti z vás, kteří se s námi dnes potkali poprvé, získali doufám alespoň úvod do pochopení toho, kdo jsme a čeho chceme dosáhnout. Víím, že jsem se mnohé z vašich otázek nechal nezodpovězených; otázky týkající se aktuálních politických, sociálních, rasových a hospodářských témat – celé řady konkrétních věcí. Na našich setkáních o nich mluvíme: velmi konkrétně a srozumitelně. Já osobně jsem mnohá z těchto témat probíral na minulých setkáních a budu i budoucnu – o cestě k překonávání nepřátel našeho lidu, zajištění budoucnosti naší rasy a vybudování nového řádu založeného na kráse, zdravém rozumu, síle a zdraví na této zemi, aby naši lidé mohli jít kupředu a dospívat, dokud nebudou schopni naplnit roli přidělenou jim tvůrcem. Ale teď chci mít jistotu, že jste pochopili alespoň jednu věc. Máme-li někdy dosáhnout těchto konkrétních počinů, fyzického vítězství, obrození našeho národa, civilizace a rasy, pak nejprve musíme učinit onen první duchovní krok, o kterém jsem dnes mluvil. Bez duchovního základu nebude tohoto hmatatelného vítězství dosaženo nikdy.

Jak už jsem řekl, na našich budoucích setkáních se budeme jednotlivým věnovat problémů mnohem podrobněji než tady a teď. Doufám, že se k nám připojíte a budete dále prohlubovat své povědomí o naší práci a doufáme, a že si k ní časem vypěstujete podobný závazek jako my.

Dovolte mi oslovit zejména ty, kteří jsou s námi poprvé: nezáleží nám na tom, kdo jste, v co jste věřili v minulosti, ani nepožadujeme, abyste s námi zcela souhlasili v pohledu na stovky různých sociálních, politických, ekonomických a rasových otázek. Požadujeme jedině, abyste s námi sdíleli závazek k jednoduché, ale velké pravdě, kterou jsem vám zde pokusil vysvětlit, abyste pochopili, že jste součástí celku, který je tvůrcem; abyste si uvědomili, že účelem vaší existence, lidstva i všech další stvoření je účel tvůrce, jímž je nikdy nekončícím vzestupnou

cestou stvoření, cestou životem symbolizovanou naší runou života; abyste pochopili, že tato cesta vede stále vzhůru k seberealizaci tvůrce a že osudem těch, kteří touto cestu jdou, je božství. Jestliže s námi sdílíte tuto jedinou pravdu, všechno ostatní bude následovat.

Zvu vás jménem Národní Aliance, abyste se už dnes připojili k nám a k našemu úsilí.

Přepis projevu Williama Pierce *Our Cause* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 8. ledna 2011.

Poznámka:

V jiném překladu

*Zajde majetek,
zemřou přátelé,
ty sám též zemřeš.
Vím jedno jen,
co věčně trvá:
po mrtvém pověst.*

Zdroj: *Edda*. Přeložil Ladislav Heger. Praha: SNKLU, 1962.